բարօրութեան, պէ՞տք է որ իմ խղճմտանքս աղտոտեմ, քաւ՛ մի՛ լիցի. աւելի լաւ է անիրաւութիւն կրել քան թէ անիրաւութիւն ընել… Տէ՛ր, Գուրգէն, մի մոռնար ինչ դու կ'ընտէիր քու տղայութենեդ մինչեւ այսօր. աւելի լաւ է, որ քու հայրդ դաւաճանեալ մեռէր է Աշոտոյ հօր ձեռքեն, քան թէ ինք գնա դաւաճանէր եղբայրասպան լինելով, աւելի լաւ են, որ քու կալուածքդ ու ստացուածքդ յափշտակեալ են քան թէ յափշտակութեամբ ժառանգութիւն թողներ… բայց… այդ որդուոյն ըրածը, ո՛հ սոսկալի է, աւելի լաւ էր զիս սպաննէր քան թէ այդ հարուածը ինձի տար սիրտս սպաննելով՝ Հեղինէն ինձմէ յափշտակելով… Ո՛հ, Հեղինէին արցունքը, Հեղինէին այդ չարչարանքը ինձ դառն է քան թէ իմ ցաւերս… բայց Հեղինէ ինձ հաւատարիմ մնացեր է… ո՛յ գիտէ ինչ գրեր են իրեն, անշուշտ զրուցեր են թէ Գուրգէն մեռաւ… խեղճ Հեղինէ, թաղեր է զիս սրտին մէջ, տուեր է իր մարմինը Անձեւացեաց իշխանին, եւ ազատեր է Արծրունեաց յափշտակիչ բռնութենեն. թողեր է նոցայ իւր բոլոր ժառանգութիւնը եւ ինք էլ գնացեր է թաղուիլ Անձեւացեաց քարայրներուն մէջ»:

Այսպէս եւ ասոր նման խորհրդածութեամբք եւ մռնչելով ծովուն մռնչմանց դէմ՝ ժամեր անցնելով քիչ-քիչ հանդարտեցաւ Գուրգէն, բայց թունաւոր նետը սրտին մէջն էր, վէրքը սրտին խորն էր.

Նոյն միջոցին Խուրեն վարը՝ իր սենեակը նստեր էր շրջապատեալ իւր ընտանիքեն. ամէնքն՝ կին, զաւկներ եւ հարսներ իւր ակնարկութեան կը մնային. որովհետեւ ամէնքը քուներնեն զարթած էին այս նոր Արծրունուոյն գաչստեամբ: Եւ կինը, որ բնականաբար երբ զաւկներու եւ հարսերու տէր է, բաւական իշխանութիւն կառնուր հայ ընտանեաց մէջ, կը հարցնէր իւր էրկան.

— Խուրեն, այդ Գուրգէն իշխանն այդ Արծրունի Աշոտ իշխանին եղբայր Գուրգէն չէ՞, այդ ո՞վ է, որ զինք Արծրունի կանուանէ. գեղեցիկ, փառաւոր, պարթեւ երիտասարդ է, բայց կ'երեւի թէ բերդի դուռը բանալ տալու համար զինք Արծրունի անուանեց: